

INNER SOUND

Inner Sound

Josanne Willems

Schrijver: Josanne Willems
Coverontwerp: Josanne Willems
ISBN: 9 789402 104547
© Josanne Willems

BEN NEVIS

Het was begonnen toen ik daar op weg naar de berg was. Opgejaagd als een wild beest met een verontrustend gebrek aan herinneringen, rende ik als een gek de buitenwijk door op zoek naar een bordje met Achintee erop. Ja, dat had ik nog onthouden. Achintee en de weg blijven volgen, Ben Nevis op. Waarom juist Ben Nevis, kon ik me niet herinneren.

Als je niet beter wist dacht je dat ik een soort bergbeklimmer was. Niet dat ik een echte bergbeklimmer was met touwen en al, nee, verre van. Normaliter hield ik wel van wandelen, de natuur te bewonderen en dingen te bezichtigen. Mezelf afmatten, was niet mijn stijl. Was het nooit geweest. Stijl of niet, gewoonte of niet, nu was ik gedwongen om met flinke passen door te zetten. Ik zat hier namelijk om een andere reden.

Ik hijgde, zuchtte en pufte terwijl ik steken in mijn zij voelde. Eventjes voelde ik me niet goed worden maar dat weet ik aan het feit dat ik een soort krachtmeting met mezelf aanging. Rennen, daar had ik al eeuwen niet aan gedaan en mijn lichaam leek in opstand te komen tegen dat onwennig vluchtgedrag.

Met iedere stap die ik maakte, merkte ik dat mijn bewegingen gehinderd werden door de volgepropte broekzakken. Het irriteerde me en ik dacht dat het gewone papiertjes waren, dus stopte ik om de zakken leeg te schudden. Met mijn handen greep ik die nauwe toegang vast, wrong mijn rechterhand erin en haalde de papiertjes eruit.

Toen ik goed keek, zag ik dat het briefgeld was, vroeg me nog eventjes af hoe ik eraan kwam. In mijn jaszak had ik ook briefgeld gevonden. Ik besloot het weer terug te stoppen. Wat moest ik er anders mee? Het leek wel zo handig en ook zo veilig. Dus gewoon die bobbels negeren en doorgaan. Ik moest door.

Achintee, las ik op het bord. Het toeristenpad, dat me naar de top van de berg Ben Nevis zou brengen, lag op enkele meters van me vandaan. Ja, daar stond het al op het bordje aangegeven: Het toeristenpad. Ik zat goed.

Daar bij het bord werd ik door een fanatieke wandelaar aangesproken, die me vroeg of ik een folder wilde. Ik had hem eerst verbaasd aangekeken, het toen maar geaccepteerd terwijl ik hem ervoor bedankte.

De kleine folder, met summiere teksten en enkele standaardfotootjes van die berg erop, kon me misschien wel verder op weg helpen. Gehaast nam ik het door en las dat ik 1344 meter omhoog zou moeten klimmen; mocht ik de top willen bereiken. Best wel heftig! En in principe indrukwekkend; mocht het me echt iets interesseren.

Ik las ook dat het 3 ½ tot 5 ½ uur zou duren om er boven te geraken. Omlaag ging het veel sneller. Dat duurde maar 1 ½ tot 2 ½ uur. Ja, hoe! En ineens begon ik hardop te grinniken.

Zag mezelf in gedachten naar beneden rollen als een sneeuwbal vanaf de top, steeds meer vaart toe nemen, totdat ik als een dolgedraaide tol beneden tot stilstand kwam.

Helemaal verward en kotserig, roepend: 'Joepie, in anderhalf uur terug!' Goh, wat was ik een grapjas. En dat ondanks alle omstandigheden!

Ik duwde de folder in mijn kontzak want ik wist niet waar ik hem anders moest steken. Nee, ik had er verder niets aan, maar hem achteloos op de grond gooien vond ik te ver gaan. Dus op weg naar boven dan maar!

In het begin ging het nog, omdat het een verhard modderpaadje was met aan weerszijden weelderige veldjes groen. Ik kon dus nog steeds in versnelde pas doorlopen. Maar gaandeweg werd het een klote-weg, sorry, hoor! Hele stukken van het pad waren bezaaid met allerlei stenen en keien, waardoor je voeten ieder moment konden omzwikken. En ik was hier niet voor de lol, dus een verzwikking kon ik missen als kiespijn.

Op hetzelfde pad was er verderop een gedeelte dat er best wel artistiek uitzag. Hier lagen kleinere steentjes van verschillende kleuren en dezelfde sfeer bij elkaar, als in een mozaïek. Ik zag het in een oogopslag. Blauwige, rozige, grijzige, wittige, beigige en gelige steentjes. Best wel mooi. Maar ik kon er niet te lang bij stil blijven staan want ik voelde me gaandeweg opgejaagd als wat; alsof er iemand achter me aanzat.

Er was iets. Ik moest iets. Maar wat ook weer?

En terwijl een stuk of zes fanatiekelinge wandelaars me straal voorbij liepen in een verdomde versnelde pas, alsof ze aan een wedstrijd meededen of in het leger zaten, stond ik stil.

Tegelijkertijd drinken en lopen ging me namelijk niet goed af, dan morste ik als een klein kind. Dus snel een slokje water en dan weer door, door, door. Alsof ik met die zeskoppige minimeute meevocht om het plekje van de eerste plaats op de top!

Op enkele meters na had ik bijna de top behaald, verdorie! Wat moest ik nou midden op die top? Ik was voor iets anders hier en dacht toen aan een paar woorden die ik me herinnerde. 'De bergen. Ben Nevis.' Daarom was ik hier. Al was dat nog steeds niet de echte reden. Hoe ik mijn hersenen ook pijnigde, ik kon het me niet herinneren. En dat gegeven, zorgde ook voor onrust in mijn lijf.

De zon ging al onder en ik moest een plaatsje voor mijn tent zoeken. Dat was echt niet eenvoudig want èn beschut èn uit het zicht èn vlakke grond waren hier drie onverenigbare voorwaarden.

Pech gehad. Dan maar nèt van het paadje af op een redelijk vlakke grond de tent opzetten. Als er al iemand mij zou lastigvallen of me weg wilde werken, dan zou ik niet schromen om hem of haar de wind van voren te geven. Ik deed immers geen kwaad.

Ik controleerde mijn rugzak. Er zaten een pup tentje dat je binnen een mum van tijd opzette, een tandenborstel, stuk zeep, handdoek, fleece trui, langmouwig T-shirt, extra jeans, drie paar sokken en vier onderbroeken.

Alles wat ik bezat, op de kleren na, die ik droeg. En het geld in mijn zakken, niet vergeten! In de rugzak zaten onderin ook nog een tweetal kaarten.

Plastic kaarten. Ze bleken betaalkaarten, of beter gezegd pinpassen. Er stonden namen op, die me niks zeiden: L. McCullough op de ene en C. Rafferty op de andere. Twee verschillende namen. Een ervan moest toch de mijne zijn, maar welke?

Op de achterkant van C. Rafferty's pas, stond met stift een code genoteerd. Het bleek de pincode van die pas te zijn. Ik kon dus met die kaart pinnen, maar met die andere van L. McCullough niet, want de code stond nergens vermeld en ik kende hem niet van buiten. De twee passen stopte ik in mijn jaszak en ritste die dicht.

Je wist maar nooit.

Ik zocht naar passende namen voor die beginletters. Geen enkele naam liet mij een belletje rinkelen. En op een gegeven moment hing ik vast en wist niets meer te bedenken. Zo beperkt was mijn inlevingsvermogen of fantasie.

Wie was ik toch? Wat deed ik hier?

Waarom had ik alleen een rugzak en verder niks?

Waarom had ik twee verschillende pinpassen?

Waarom had ik contant geld in mijn broekzakken?

Ik wist het niet. Ik wist niks.

Dus at ik een blikje gestoomde vis met groenten, terwijl ik tussendoor aan een knäckebröd knabbelde en het geheel wegspoelde met fris water. En ik schrokte mijn maaltijd naar binnen en voelde me wat rustiger worden omdat de avond viel.

Er was een ongemakkelijk moment geweest toen ik daar zat te eten. Want er kwam een verdwaalde toerist als uit het niets. Ik schrok me eerst te pletter maar hij zichzelf ook. Hij had een pisplekje gezocht, dat zag je aan de plek waar zijn handen zaten. Ik dacht nog 'Ze hebben me gevonden!' zonder dat ik precies wist wie me zocht.

De toerist knikte geschrokken want hij had me niet achter de rots verwacht, trok zijn gulp dicht en maakte zich uit de voeten, 'smakelijk eten' mompelend.

Toen voelde ik ineens een onstuimig, opgejaagd gevoel opzetten, dat me ontregelde. Nee, hier was niet goed. Ik moest verder. Verder door. Weg van hier. Ik werd er zenuwachtig van en ik had er de grootste moeite mee om het gevoel te onderdrukken. Nee, ik ging niet weg in het donker. Dan maar morgen. Voor nu zat ik goed.

Toen de avond viel, ontdeed ik me van mijn kleren, vouwde ze tot een nette stapel en gebruikte dat als provisorisch hoofdkussen. Toen kroop ik halfnaakt de slaapzak in en ging liggen wachten tot ik in slaap zou vallen.

De slaap kreeg ik in het begin niet gevat, omdat het onrustige gevoel aanwezig bleef, en ik het zo koud had! Ik trok mijn kleren weer aan en ging toen in die slaapzak liggen met de rits helemaal omhoog getrokken, mijn gezicht naar binnen gericht, zodat alleen de kruin eruit stak. Ik rilde, had het nog steeds koud. Maar langzaamaan kreeg ik het steeds warmer, en doezelde uiteindelijk wat. En binnen de kortste keren zat ik in dromenland. Droomde over een ontzettend mooi uitzicht.

Het was een beeld van een dal met natuurschoon, een beeld dat me riep. Hoewel het erop leek, was het een ander gebied dan hier bij Ben Nevis. De natuur riep me met al haar onbeschrijflijke pracht die ze me te bieden had; alsof ze een verleidelijke sirene was. Het raakte me zodanig van binnen dat ik er door ontregeld werd. Ook opgejaagd, maar dan toch weer anders.

Het was een dringende uitnodiging. Ik moest ernaar toe. MOEST. Dààr was het goed. Daar wachtte iets op mij. En het was goed.

LIFT

De volgende dag zat ik binnen 'no time' beneden in Fort William. In vergelijking met de tocht naar boven, dan. En, nee, ik was niet naar beneden gerold!

En nu dan? Ik wachtte af, pijnigde mijn hersenen door me op een ingeving te fixeren. Maar niks, hoor! Er kwam geen ingeving, niets. Meer details over de droom kreeg ik ook niet. Misschien was het maar een droom geweest, meer niet. Wat kon ik doen behalve dan door te lopen? Ik liep de stad door en keek hier en daar naar de talloze winkels en huizen die er lagen. En zo ging de tijd om.

Nu ik me minder opgejaagd voelde kon ik enigszins van mijn aanwezigheid hier genieten. Een inchecktijd had ik niet en ik hoefde me ook nergens in te klokken, om het maar op die poëtische manier te zeggen.

Toen ik in een vitrine de vreemde woorden 'mince, tatties & neeps, 4 pound'* op een krijtbord geschreven zag staan, met ernaast 'wee dram* of Glenfiddich whisky' met hetzelfde bedrag, begon me iets te dagen. Het was lang geleden dat ik zoiets gegeten had. Veel te lang. En ik had niet geweten dat ik het zo miste als nu.

In gedachten zag ik mezelf aan een eettafel zitten.

*('mince' betekent: gehakt, 'tatties' aardappelpuree & 'neeps' geprakte koolraap) *('wee dram' betekent zoiets als bodempje/slokje)

Was terug in de tijd. Het leek op een afscheidsmaal, in het bijzijn van mijn ouders en neef, op de vooravond van mijn vertrek. Wat zag iedereen er jong uit! We hadden heerlijk gegeten en inderdaad een slokje whisky op onze gezondheid gedronken 'Sláinte' *-gezondheid!- roepend. Ik wist toentertijd niet dat het de laatste keer zou zijn dat ik ons traditioneel gerecht zou eten, en dat het tevens de laatste keer zou zijn dat ik mijn ouders zou zien. Bij die gedachte kwamen de tranen bijna opzetten.

En toen zag en herkende ik mijn eigen reflectie in de vitrine, en was weer in het hier en nu. Oké, dan maar de hele reutemeteut bestellen als jeugdherinnering? Ik knikte afwezig mijn hoofd om mijn gedachte kracht bij te zetten en stapte het restaurantje in en bestelde.

Terwijl ik wachtte, verheugde ik me op mijn lang vergeten maal. Toen de serveerster met het bord aan kwam zetten, vulden zich eerst mijn neusgaten met die overheerlijke geur, voordat mijn maag zich met die 'mince, tatties & neeps' kon vullen.

Hoe heerlijk kon eenvoudig eten zijn? Nou, overheerlijk! Ik betaalde met een briefje van vijf, die ik in mijn jaszak had zitten, bedankte voor het eten en begaf me weer op weg.

Ik slenterde een beetje verloren door. Er zat me iets dwars, dat was duidelijk. Maar ik wilde er voorlopig niet aan tornen.

*('sláinte' spreek uit: slâhn-tjuh)

Een treinstation lag op mijn weg en ik stond stil, aarzelde. Ik kon de trein nemen...indien ik wist waar ik heen moest. Kwam er een hint? Nee. Geen ingeving wat dat betrof. Dan maar door en de stad uitlopen en verder doorlopen.

Het was opmerkelijk dat ik geen last van kuitkrampen had of vermoeide voeten. Ik was dus wel degelijk een fervente wandelaar anders hield ik het niet vol. Het ging me ook makkelijk af. Tot nu toe tenminste.

Ik wachtte op een ingeving die maar niet kwam, dus kon ik het me veroorloven wat rustiger aan te doen; door gewoon normaal door te lopen en niet gehaast als een wildebras tekeer te gaan.

Onderweg was een auto gestopt en ik liep in mijn tempo door, totdat de auto even gas gaf, naast me stopte en de chauffeur naar me riep. Pas toen had ik door dat hij voor mij gestopt was, bleef staan en keek naar de auto, die er niet uitzag.

De eigenaar en chauffeur van die oude, geblutste, verroeste Citroën had me van top tot teen bekeken en gevraagd waar ik heen wilde. Ik had mijn schouders opgehaald en had 'Gewoon verder,' gezegd.

'Geen doel? Geen bestemming?' had die man gevraagd.

'Nou, niet echt. Ik trek wat rond,' had ik geantwoord. Want ik wist ook niet waar ik naar toe ging. Nog niet.

'Jouw accent. Kom je vanuit Glasgow of omstreken?'

Ik keek die bebaarde man met zijn bruin verweerd gezicht en diepliggende donkerbruine ogen aan.

‘Ja,’ had ik zachtjes aarzelend geantwoord. Zeker was ik niet van mijn zaak.

‘Wat ben je? Een rondtrekkende toerist?’

‘Ja,’ antwoordde ik volmondig. Zo kon je het tenminste ook bekijken. Eerlijk gezegd wist ik het niet zeker maar het leek me het meest logische. ‘Hmmm,’ had de man geantwoord.

Ik had geen flauw benul van zijn leeftijd. Hij kon even oud als ik zijn, misschien zelfs jonger, maar door die zwarte baard en het verweerde gezicht wist ik het niet zeker. Hij had wel heel vriendelijke ogen, die geen spoorje achterdocht of angst toonden, maar eerder een onbevangen gelatenheid en tevredenheid lieten zien.

‘Stap in. Ik breng je verder op weg. Als je weet waar je d’ruit wil, moet je het me gewoon zeggen. Dan stop ik en laat ik je uitstappen, oké?’ En dus stapte ik in en reden we Fort William uit.

Ik keek door de voorruit en soms door het zijraampje naar de omgeving. Onderweg zeiden we niet veel. De man voelde feilloos aan dat ik niet in de stemming was om veel los te laten. Hij had verder ook geen behoefte om me het hemd van mijn lijf te vragen. De enige vraag die ik hem stelde, was waar hij naar toeging.

‘Mal-ek,’ had hij geantwoord.

‘Mal-ek?’ echode ik.

‘Mallaig, M-a-l-l-a-i-g,’ spelde hij voor me. ‘Bij de kust. Een heel belangrijke haven.’

Ik knikte, alhoewel ik nog nooit van Mallaig gehoord had maar het klonk wel goed.

Mallaig. Ineens kwam een gevoel opzetten, dat ik niet goed kon beschrijven. Het was meer iets in de trant van een ingeving of een goed vooruitzicht. Ja, ik moest naar Mallaig.

‘Veel visserij. Een enkel traditioneel ‘rookhuis’ heeft de tijden overleefd. Die van Jaffy’s and Sons.’ De man keek opgewekt. ‘Ik kom daar vandaan. Van Mallaig. Woon en werk daar. Mijn hele leven al. Wil er nooit van zijn leven weg. Want ik hoor hier!’ zei hij trots. Ik was blij dat hij over zichzelf vertelde en hoopte dat hij niet van onderwerp zou veranderen.

‘Mallaig is best bekend. Wist je dat Mallaigs spoorweg gebruikt werd in de film over zo’n tovenaarsleerling met zijn twee makkers? Hoe heet die ook alweer? Kom er niet op. Geheel vergeten. Maar goed. Mijn zonen zijn wèg van die film! En ken je de film ‘Local Hero’ of ‘Highlander’? Die werden beiden in deze omgeving geschoten.’

‘Wist het niet,’ zei ik naar waarheid. Ik wist niets van die films af. ‘Ik breng je tot Mallaig. Kun je eens goed je ogen de kost geven, jij, toeristje! En je kunt de veerboot naar Skye nemen en daar wat vertoeven. Hoelang heb je nog?’

‘Hoelang ik nog heb?’ echode ik.

‘Ja, hoelang blijf je in onze uithoek? Hoelang vakantie heb je genomen?’

Ik dacht na. Ik kon me niet herinneren dat ik ergens werkte en dat ik vrijaf had genomen. Dat moest wel; het leek me de meest logische verklaring. Waar ik dan in godsnaam werkte, wat voor werk ik deed en voor hoelang ik vrijaf had, wist ik niet.

‘Een paar weken nog,’ loog ik dan maar.

‘Nou, dan kun je volop genieten!’ zei hij als laatste en hield toen zijn mond. Ik had ook verder niets zeggen dus was het de rest van de rit weer even rustig als tevoren.

Toen we Mallaig inreden keek ik nog meer mijn ogen uit. Rechts van de weg, lag het spoor en het begin van een heuvel. Links van de weg en voor ons, zag ik een groot water met daarachter een blauwe grote heuvelrug. Waren dat bergen of heuvels? En het water, was dat de zee of een ‘loch’? Het deed er niet toe, het was prachtig!

De rit van Fort William tot Mallaig had in totaliteit een uur geduurd en hij gooide me bij de haven d’ruit, waar ik wat rondkeek. Ik zag de typische kleine huisjes aan de kust en de talloze felgekleurde boten.

Bij één vissersboot bleef ik stilstaan en kijken want enorme zeemeewuven zwommen als eenden dichtbij die boot in het water, terwijl er een paar zo brutaal waren dat ze op de boot zelf landden. Wat een brutale vlerken! Ze maakten daarbij ook nog eens een godsgruwelijk lawaai.

In het water zag ik ineens van die zeebeesten, zeehonden of zeeleeuwen? Ik wist het niet zeker maar vermoedde het eerste. In ieder geval dreven er twee dichtbij die boot.

Zeker, net als die zeemeeuwen, wachtend op wat visafval. De vissers op die boot maakten immers hun buit schoon.

Ik stond te ver om te zien wat voor vissen het waren en eerlijk gezegd, interesseerde me dat kleine detail niet eens. Het was gewoon leuk en opmerkelijk om zoiets te zien. Ik wist niet waar ik last van had, maar ik kreeg me toch een honger!

Dus sloop ik de eerste de beste pub in en bestelde er 'fish and chips'. De azijnfrietten smaakten overheerlijk en de krokante vis was niet te versmaden. Ook zoiets dat ik mezelf jarenlang had onthouden. Verder gunde ik me een pint, die ik naar binnen klokte. Hè, hè, deed me dat goed. Het smaakte naar meer! Dus gunde ik mezelf nog drie biertjes.

Een beetje aangeschoten overdacht ik mijn naderende slaappleats. Die zou ik ook nog moeten zoeken. Het liefst maar weer buiten, want ik wilde zo min mogelijk menselijk contact. Als mensen je wilde leren kennen of dachten je te kennen, vroegen ze je meestal uit; wilden ze intieme details van je weten. Daar had ik geen zin in. Dus was het weggkomen geblazen. Ik was klaar met eten en wilde vertrekken, riep de serveerster, want ik moest natuurlijk eerst afrekenen, en wroette in mijn jaszakken. Natuurlijk zaten er briefjes in. Net als in mijn broekzakken.

Dat leek me in het begin vanzelfsprekend, totdat ik de reacties van andere mensen zag, als ik wilde betalen. Die mensen keken hoogst verbaasd naar die vodjes, die ik uit die broekzakken friemelde. Maar ze stelden verder geen vragen en de serveerster accepteerde gewoonweg het betaalmiddel.

Ook vond ik een treinkaartje tussen die briefjes in, met daarop 'enkele reis Glasgow - Fort William' gedrukt. Toen ik het in gedachten las en er met mijn vingers overheen ging, alsof het braille was, leek het alsof ik een shock kreeg, want ik kreeg terstond een flashback.

Ineens herinnerde ik me dat ik in Glasgows Queen Street was en aan het loket een treinkaartje bestelde.

'Waar naar toe? Heen en terug?' vroeg de lokettiste.

Ik draaide mijn hoofd naar de vertrek- en aankomstborden en liet mijn ogen over de plaatsnamen glijden. Geen enkele plaats zei me wat. Maar ik moest een bestemming zoeken. Een schuiloord. Ik voelde me onrustig en hijgde van de spanning.

Opgejaagd als ik was, las ik opnieuw de namen in mijn hoofd en wachtte totdat ik er eentje herkende. Wat was er gezegd geworden? Welke naam ook alweer?

'Weet u het niet meer?' vroeg ze.

Dunfermline, Edinburgh, Aberdeen, las ik en telkens schudde ik mijn hoofd. Oban, Fort William...Nee, ook niets. Alhoewel... Fort William zei me iets, maar ik was er niet zo zeker van.

Toen hoorde ik iemand achter me iets over Ben Nevis zeggen, dat hij zich verheugde op een trektocht in de bergen, maar dat de rij niet opschoot en zich afvroeg of hij kans had om de trein nog te halen. Hij lachte erbij.

Ja, ik wist het weer! Dat had mijn pa gezegd! Dat bergen een goede verstopplaats waren. Ben Nevis was zo'n berg, die mijn pa genoemd had. Daarheen dus!

Ik draaide me om, naar de gast achter me, en vroeg welk station je moest hebben om bij Ben Nevis te komen. Tegelijkertijd hoorde ik hem en de lokettiste 'Fort William' zeggen. Ja, inderdaad Fort William! 'Fort William' had pa gezegd!

'Een enkele reis Fort William, dan,' zei ik impulsief tegen de vrouw achter het loket.

'Enkele reis?' herhaalde ze.

'Ja,' zei ik want ik was zeker van mezelf. Ik zou nooit meer wederkeren.

'De reis duurt 3 uur en drie kwartier,' vermeldde ze erbij. 'En vertrekt over een uur...'

Ik betaalde de reis met het contant geld, ontving het kaartje en ging toen op de grond tegen een muur aan zitten. Wachtend op de trein.

Die terugblik duurde maar een paar tellen en toen stond ik daar weer bij het tafeltje.

'Is alles goed?' vroeg de serveerster.

'Eh, ja. Alles....eh, goed. Bedankt, tot ziens,' zei ik en liep de deur uit.

Ik drentelde uren wat in de buurt rond en zette op die manier mijn tocht voort totdat ik in een vreemd gebiedje kwam. Wat was het hier verlaten! Een enorm grote vlakte met een klein huisje in 'the middle of nowhere', met op de achtergrond heuvels.

Het leek zo onwerkelijk. Wat een idee om je hier te vestigen! Zo eenzaam als op een 'prairie' in Amerika. Raar, zeg! Droomde ik niet? Nee, ik zag het echt.

Ik wist niet hoe lang ik daar rondtrok, maar ik had d  t wat ik zocht, nog niet gevonden. Mijn gevoel leidde me telkens verder. Hier was mijn eindhalte niet; wat dat ook mocht betekenen.

Voor een kampeerplekje was het niet slecht en dus besloot ik mijn tent op te zetten. Voor de zekerheid hield ik weer alle kleren aan, voor ik mezelf de slaapzak in wurmde en dichtritste.

Gezelschap van mijn medemens ging ik het liefst uit de weg, want ik moest me verstoppen. Verstoppen, verschuilen, vluchten de bergen in, dat wil toch zeggen dat je zo min mogelijk contact met anderen had, niet dan? Ook al wist ik niet waarom ik zo nodig moest vluchten.

Soms moest je de mensen opzoeken, al was het om eten te bestellen of voedsel in te slaan. Of om de weg te vragen of een kaartje te bestellen. Ik kon ook niet anders. Maar dat noodgedwongen contact stelde niet veel voor.

En met die stomme mijmeringen viel ik in slaap.

EILAND VAN DE MIST

De volgende ochtend maakte ik me klaar om verder op weg te gaan en pakte dus alles netjes in de rugzak.

Als een zwerver liep ik wat verloren rond, totdat ik weer een eenbaansweg vond en erop ging lopen. Een stevige ondergrond, zoals een verharde of geasfalteerde weg was zo slecht niet eens voor je voeten. En, weet je, een asfaltweg ging ook nog ergens heen, bracht je ergens naar toe of leidde je weg naar een andere bestemming.

Ik merkte helaas dat ik een beetje gedesoriënteerd was, want de weg bracht me terug naar Mallaig, verdorie! Al die verloren uren terwijl ik mijn schoenzolen voor niks sleet! En nu, dan? Waar bleef die ingeving? Ik moest toch een doel hebben?! Wat nodeloos rondlopen sloeg toch ook nergens op, niet dan?

Ik zag een paar toeristen in dit pittoreske plaatsje een korte pauze nemen en besloot op hen af te stappen. Ik vroeg of ze me misschien mee konden nemen.

‘We gaan naar Skye. Jij ook?’ vroeg een oude man me met een sterk Duits accent. Skye? Dat zei me iets. Skye, ja, daar had ik van gehoord. Dus besloot ik er ook naar toe te gaan.

‘Ik ook. Kan ik met jullie mee?’ vroeg ik.

‘Tja, waarom niet? Wij toeristen moeten elkaar toch helpen?’

Ik knikte.

‘We komen uit Düsseldorf, Duitsland,’ zei de oude vrouw toen.

‘Da’s nogal een eind,’ riep ik uit, ook al had ik geen flauw idee waar die stad precies lag.

‘We zijn gek op de Schotse Hooglanden en de eilanden...,’ vervolgde de vrouw. ‘Hoe prachtig is dit gebied toch, niet dan? We zijn verliefd op Schotland met alles d’rop en d’raan. Eén en al verbijsterende schoonheid!’ riep ze uit en keek glunderend haar man aan, die bevestigend knikte met een grote glimlach op zijn gezicht. Ja, ze waren echte verliefde toeristen! Verliefd op dit land; dat hoorde je aan de manier waarop ze spraken.

‘Komt mij dat goed uit,’ grapte ik.

Ze keek me met een vragende blik aan.

‘Het komt goed uit, dat jullie hier zijn...en mij dus mee kunnen nemen...Dat bedoelde ik,’ verklaarde ik.

De vrouw begon zenuwachtig te lachen, snapte de grap nog steeds niet, en de man reageerde er nog steeds niet op. Misschien een kwestie van humor of onwennigheid.

‘Ik vind het hartstikke fijn als ik mee mag,’ zei ik toen beleefd.

‘Stap in. Maar één ding: Je moet wel zelf de overtocht betalen,’ zei de oude man en deed zijn portier open.

Ik knikte. Dat was wel het minste dat ik kon doen.

Ik haalde uit mijn broekzak twee briefjes van vijf en gaf legde ze in de hand van de oude man. Hij keek er verrast naar.

‘Voor de overtocht. De veerboot.’

‘Het is maar 3 pond 40 voor een enkeltje per persoon!’

‘Nou, dan is de rest fooi. Als dank voor de lift,’ zei ik, gooide mijn rugzak op de achterbank en stapte toen achterin in.

Met de ‘Caledonian MacBrayne’ of kortweg ‘CalMac’ vanuit Mallaig op het vasteland naar Armadale op Skye binnen een half uur. Ik bedankte het Duits echtpaar toen ze me in Armadale uit lieten stappen. ‘Fàilte Gu Alba,’* zei ik nog op zijn Schots-Gaelic tegen hen. ‘Welkom in Schotland,’ voegde ik ter verklaring eraan toe. Verrek, ik kon Gaelic!

‘Kun je het een paar keer herhalen?’ vroeg de oude man via het opengedraaide raampje aan zijn zijde. En ik deed het zodat hij me kon naspreken. Na een keer of zes kwam het redelijk over zijn tong gerold. ‘Bravo!’ riep ik ter aanmoediging, waarbij de man me glunderend aankeek, voor ik afscheid van hen nam.

Ik zag de man een beetje aarzelen, alsof hij zich iets bedacht had maar niet zo goed durfde. Toen zei hij hele zinnen op zijn Duits tegen zijn vrouw die haar hoofd knikte, en richtte hij vervolgens het woord tot mij.

‘Als je wil, kun je nog een stukje verder met ons mee. We gaan de Cuillins*, de grillige rotsformaties die even hoog als een berg zijn, en de ruïnes van Dun Ringill bezichtigen. Dat is een heel bekende ‘broch’...of ‘dun’. Wat is het verschil eigenlijk?’
‘Is er niet. Ze betekenen hetzelfde. ‘Broch’ zegt men meer noordelijker van hier. Wij zeggen ‘dun’,’ verklaarde ik.

*('Fàilte gu Alba' spreek uit: fahl-tjuh goe al-luh-pah)

*('Cuillins' spreek uit: koe-lins)

De woorden kwamen ineens over mijn tong gerold! Dat moest dan hele oude kennis zijn die ik bezat.

‘Oké. Nou, ja. We willen heel graag ‘The Old Man Of Storr’ bewonderen, je weet wel, de bekendste Cuillin die er bestaat, en dan die Dun Ringill, maar dat zei ik al. Ik lijk wel seniel. In ieder geval kun je mee...’

Zijn vrouw knikte en zei per ongeluk ‘Ja!’ op zijn Duits voor ze het op zijn Engels zei. Nu aarzelde ik en dacht na.

‘Ik wil jullie niet tot last zijn,’ zei ik weifelend.

‘Ben je niet! Wij vragen je toch? En als je zelf je eigen route wil nemen, kan dat altijd!’ Nu begreep ik hen niet; keek hen vragend aan.

‘Als je ieder moment wil vertrekken, een andere richting uit, kan dat,’ verklaarde de man.

Ik twijfelde nog steeds.

‘Jij komt toch ook voor de Cuillins? We zullen er in een wip zijn. Spaar je jezelf al die moeite om er heen te lopen. Of je moet het fijn vinden. Om te lopen.’

Ik keek hen beiden aan.

‘Nou, is goed. Neem me maar tot die Cuillins. Lijkt me reuze interessant!’ loog ik en stapte weer in. Ik had toch geen ander doel en misschien speelde mijn gevoel weer op, kreeg ik zo weer een nieuwe aanwijzing voor de richting waarin ik me moest begeven.

‘Wij zijn Dagmar en Holger Blatt,’ zei de man voor hij de auto de weg op leidde.

‘Ik ben...’ Ja, wie was ik? L. McCullough? C. Rafferty?

‘Ik ben...Lewis,’ loog ik. Iets beter wist ik op dat moment niet te bedenken!

‘Aangenaam kennis met je te maken, Lewis,’ zeiden ze in koor.

‘Lewis is toch ook een eiland van de Hebriden, niet waar?’ vroeg Dagmar.

‘Eh, ja...’ antwoordde ik.

‘Ben je daarnaar vernoemd?’

‘Ja,’ loog ik.

‘Da’s grappig. Kom je van hier? Van de Hebriden?’

‘Eh...nee, van Glasgow.’

‘Tja, Lewis als voornaam klinkt beter dan Glasgow...’ grapte Holger. Ik glimlachte afwezig en keek door het raampje naar buiten. Het landschap zoefde voorbij en ik kon er niet ongestoord van genieten, want die oudjes bleven maar opmerkingen maken en vragen stellen. Dat kreeg je ervan als je met mensen optrok!

Op de plaats van bestemming werd de auto geparkeerd en stapten we uit. De oudjes gingen ieder met hun eigen camera in de aanslag om de omgeving op film en foto vast te leggen, fanatiek als ze waren.

We liepen een flink stuk en ik hield de oudjes bij die het tempo bepaalden. Ineens kreeg ik het op mijn heupen toen ik die twee bij elkaar zag. Ik kon het niet verklaren, maar het ging vanzelf.

Ik dacht hoe mooi het was, als je van elkaars aanwezigheid kon genieten; vooral na al die jaren samen, zoals Holger en Dagmar.

Op dat moment dacht ik aan mijn eigen ouders en mijn gevoelens veranderden. Ineens zag ik ze voor me. Hoe raar ging dat toch? Alsof je brein een ander plan had en zich niet aan de afspraak hield, die je met hem gemaakt had!

Ik zag hoe teder mijn vader de uitgemergelde hand van mijn moeder streelde, die op het ziekenhuisbed lag, die in het midden van de kamer stond. Dat deden ze wel vaker, die ziekenhuizen, zodat mensen -die in hun terminale fase zaten en op het punt stonden om hun laatste adem uit te blazen- dat ook in hun vertrouwde omgeving bij hun dierbaren konden doen. En mam was terminaal. Het kon zomaar voorbij zijn. Op ieder moment. Zo moegestreden was ze.

Ik keek naar mijn vader, die natte ogen had. Hoe zwaar moest het wel niet voor hem zijn. En toch hield hij vol.

Hij had me gecontacteerd en me gevraagd onmiddellijk te komen, want het kon ieder moment voorbij zijn en mam wilde nog afscheid van me nemen. Ik had niets weerlegd, geen smoesjes gezocht, maar meteen een directe vlucht naar Glasgow geboekt.

Er waren jaren voorbij gegaan. Jaren in eenzaamheid. Natuurlijk miste ik hen. Zoals ik ook mijn vaderland en mijn oude leven miste. Maar er was niets aan te doen. Ik kon onmogelijk terug; tot die oproep van pa. Dus was ik terugggegaan, vanuit het buitenland terug naar mijn vaderland; niet met een blij gevoel, maar een triest en schuldig gevoel.